

CHÚA NHẬT NÀY

TRĂM NHỚ ÁI KHANH KHÔNG ?

truyện ngắn

DIỂM PHƯỢNG

(Houston, Texas USA)

Vợ chồng Lãng vừa bước vào phòng tiếp tân của tiệc cưới chưa kịp định hướng để tìm một lối vào thì đột nhiên có tiếng reo mừng phía sau làm anh giật mình :

- A, Lãng...ừ, vào đây, bọn mình đang chờ vợ chồng bạn đó.

Quay lại Lãng cũng thốt lên kinh ngạc :

- Quang... cận và...

Người đàn ông trung niên với thân hình phốp pháp tươi cười chính là Quang - bạn học một thời với nhau.

- Đây là bà xã mình. Chắc cậu còn nhớ cô nàng Hương Quỳnh tóc thề với chiếc nón bài thơ chứ ?

Lãng nheo mắt tinh nghịch :

- Hương Quỳnh của cậu thì cậu nhớ chứ mắc gì mình phải nhớ ? Phải không chị ?

Người phụ nữ sang trọng trong chiếc áo dài kim tuyến đính những đóa hoa li ti sắc sảo, cười rạng rỡ:

- Anh Lãng vẫn còn "tếu" như xưa.

Rồi nhìn sang người đàn bà đứng cạnh Lãng, Hương Quỳnh hỏi :

- Có phải "phu nhân" của anh không ? Sao còn chưa chịu giới thiệu cho tụi này biết ? Định "bí mật" hả ?

Lãng choàng tay ôm bờ vai vợ đẩy nhẹ ra phía trước một chút, anh liến thoắng :

- Đã 2 cháu rồi còn gì để mà bí mật nữa, chắc chị không biết Bảo Châu đâu ?

Quang đẩy chiếc kính cận trên sống mũi chọt thốt :

- Bảo Châu... con gái tiệm vàng Châu Ngọc ở cạnh rạp hát mà bọn mình thường đóng đồ đó hả ?

Lãng cười cười :

- Đúng, anh vẫn còn trí nhớ không tệ !

- Thì đã bảo... Quang điện tử mà lì !

Đứng cạnh chồng từ nãy giờ Bảo Châu cũng cảm thấy vui lây với Lãng trong cuộc gặp gỡ bất ngờ của những người bạn cũ chung trường chung lớp ngày xưa.

Vợ chồng Quân - chủ hôn đàn gái - đi đến vui vẻ bắt tay từng người :

- Mấy anh mấy chị chịu khó đến dự đông đủ làm cho vợ chồng mình cảm động. Thôi... mời vào bàn này, tất cả đều không xa lạ... toàn là bạn cũ tình xưa.

Cánh đàn ông thì đứng lên bắt tay nhau nói cười rôm rả, còn phía phụ nữ xã giao bằng những cái gật đầu và nụ cười dịu dàng thân thiện. Lúc Lãng kéo ghế cho Bảo Châu ngồi, anh chọt chú ý đến đôi mắt nhìn có vẻ quen thuộc của người đàn bà đối diện. Một thoáng kỷ niệm xa xăm như quay cuồng trong đầu, Lãng muốn kêu lên thật lớn nhưng anh đã kịp ghì lại, kín đáo buông nhẹ một tiếng thở dài. Hương Quỳnh đột ngột hỏi Lãng :

- Nhận ra người quen chưa anh Lãng ?

Ánh mắt đưa thẳng về người phụ nữ ngồi đối diện của vợ Quang làm Lãng bối rối, anh cười lảm cẩm:

- Không ngờ ông bà Quân sắp xếp cuộc hội ngộ cho chúng ta thật khéo léo như vậy.

Quang cật thúc nhẹ vợ :

- Em kỳ quá, ở đây thì toàn là bạn cũ, ai lại chẳng quen phải không Lãng tử ?

Hương Quỳnh không chịu thua, đá giò lái qua Bảo Châu :

- Để tình cũ nghĩa xưa không sút mẻ, xin chị Châu giả đồ làm ngõ cho bọn tôi đấu hót thoải mái nghe?

Bảo Châu cười hiền lành :

- Điều đó xin các anh chị tự nhiên.

Từ nãy giờ im tiếng, một cặp ngồi cạnh Lãng phía tay mặt - Hùng - hồi xưa có biệt danh là Thầy đồ bật cười góp ý :

- Theo tôi chúng ta đâu còn ở lứa tuổi e ấp nữa mà "lòng trong như đã mặt ngoài còn e..." phải không ? Người nào cũng xấp xỉ 50 đến 60 rồi, xuống hố gần kề tội gì không nói tuốt tuồn tuột...

Thiên Hương - vợ Hùng - nguyệt chồng một cái thật dài :

- Nghĩ như anh là sai. Chính ở cái tuổi gần kề xuống lỗ chúng ta mới phải giữ mồm giữ miệng sao cho đám con cháu không chê cười đó chứ, phải không anh Lãng ?

Lãng chưa kịp nói gì thì Quang đã hót trước :

- Chị Hương với anh Hùng khác khẩu từ hồi đó đến bây giờ tôi thấy không có gì thay đổi, nhưng nhìn bề ngoài thì hai ông bà thật đầm ấm hạnh phúc không ai bằng.

Hùng nhún vai :

- Một câu nhin chín câu lành đó ông bạn.

Mọi người bật cười trước thái độ làm ra vẻ "đau khổ" vì bị vợ lấn lướt của Hùng. Quân xin phép rời bàn để bước lên sân khấu ra mắt hai họ khi người điều khiển chương trình gọi mời. Cô dâu chú rể xúng xính trong bộ lễ phục trước những ống kính của máy tay phỏ nháy lúc nào cũng chia vào họ, những bóng flash loé sáng lia lịa, vàng hào quang toả sáng một vùng thật rực rỡ làm tôn vinh thêm cho ngày hạnh phúc trọng đại của một đời người. Lãng thần thờ hượng nhẹ ánh mắt qua người phụ nữ đối diện, anh đã cảm thấy ngỡ ngờ từ lúc đầu, chính là em đó, phải không Phượng Vũ ? Thời gian qua hơn 30 năm rồi, xa tít tắp một thời đầy những mộng mơ mà giờ đây kỷ niệm chỉ còn lại trong anh một hình ảnh khó phai mờ ?!

--- Một nhóm bạn trẻ chơi thân với nhau thường tổ chức những buổi sinh hoạt lớp để làm báo chí trường, hoặc tập dượt văn nghệ để tham gia trình diễn trong những dịp Lễ Tết. Lãng có dáng dấp của nghệ sĩ, tính tình vui vẻ lả lướt nên được các bạn trong lớp gọi đùa là: chàng lãng tử. Kêu riết trở thành một biệt danh và chính anh cũng đã chấp nhận không một chút phản kháng. Một lần lớp Lãng tập vở kịch thơ HUYỀN TRẦN CÔNG CHÚA để ra mắt thầy cô trong dịp phát thưởng kết thúc niên học của đệ nhị cấp, tìm hoài không có ai chịu đóng vai công chúa bị cống hồ nên bắt buộc lớp Lãng phải cầu viện lớp bạn. Phượng Vũ là trưởng ban văn nghệ lớp láng giềng đành hy sinh nhận vai Huyền Trân. Hai lớp bắt tay liên danh làm một màn kịch thật nổi tiếng, toàn trường ai cũng hoan

nginh vì vở diễn quá xuất sắc. Lãng đóng vai Chế Mân - ông vua nước Chiêm thật đa tình lãng mạn bên một Huyền Trân sắc nước hương trời. Trong vở kịch thì công chúa có tình ý với Thượng tướng Trần Khắc Chung, nhưng khi cánh màn sân khấu khép lại, Huyền Trân không ngó ngang gì đến Thượng tướng hết, chỉ khẳng khít bên ông vua họ Chế mới chết nổi. Thật ra hai người từ Lãng đến Phụng Vũ, chẳng ai thổ lộ với nhau điều gì hết, nhưng có lẽ các bạn trong nhóm tình ý đoán ngầm vậy thôi. Một lần sau phân tập duyệt văn nghệ, nhóm ngồi lại bàn chuyện thơ thần với nhau, Quang cận đề nghị ai thích câu thơ nào thì đọc lên cho các bạn nghe chơi. Lúc đó Thiên Hương xung phong đọc trước :

- Hôm nay trời nhẹ lên cao

Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn.

Quang cận đá giò cho Hùng thúc Thầy đồ lên tiếng, ngày đó Hùng rất ít nói, thái độ thâm trầm lặng lẽ của anh làm cho các bạn trong nhóm gọi đùa Hùng là Thầy đồ nhỏ, bởi vì anh quá hiền lành và đôi lúc tẩn mẩn tỉ mỉ trông giống như một ông đồ.

Hùng đưa tay gãi đầu một lúc lâu mới chọn được câu thơ ưng ý :

- Em cứ hẹn... nhưng em đừng đến nhé...

Mọi người cười ré lên, Hùng đỏ mặt chóng chế :

- Mình không nhớ nhiều thơ đâu.

Phụng Vũ lơ đãng nhìn ra ngoài khung cửa sổ, chòm phụng hồng đang đưa trước gió gọi nỗi buồn trong mùa hè ly biệt. Không hiểu lúc đó đầu óc nàng đang nghĩ chuyện đâu đâu, hay là chỉ nhớ mãi đến ông vua họ Chế trong vở kịch đang tập duyệt mà tự dưng Phụng Vũ thốt lên một câu thơ của Nhất Tuấn :

- Chúa nhật này trẫm nhớ ái khanh không ?

Đọc xong Phụng Vũ cúi đầu bẽn lẽn, mọi người đưa mắt nhìn Lãng chúm chím cười. Quang thúc giục :

- Đến cậu đi Lãng...từ !

Không suy nghĩ lâu, Lãng cất giọng ngâm hai câu thơ trong bài Chung nhau của Vũ Thành :

- ... Một mai em chết anh xin chết

Hai đứa chung nằm một áo quan.

Hương Quỳnh kêu lên thảng thốt :

- Ông Lãng...từ này ghê quá, khi không đưa cái chết vô đây làm người ta cụt hứng.

Mặc cho sự phản đối của các bạn, Lãng say sưa ngâm tiếp một đoạn thơ tình của Xuân Diệu :

Làm sao định nghĩa được tình yêu

Có nghĩa gì đâu một buổi chiều

Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt

Bằng mây nhè nhẹ gió hiu hiu...

Chương trình đọc những câu thơ hay được ưa thích đã bị Lãng phá ngang, anh ngồi đó mà ngâm nga những dòng thơ tình chợt nhớ một cách tự nhiên như không còn biết có ai

hiện diện và cũng không cần ai biết đến mình. Lãng là thế đấy, anh thường có những lúc bốc đồng và máu nghệ sĩ bất chợt không dừng được ở anh.

- Anh Lãng đang muốn đóng trở lại vai ông vua nước Chiêm hay sao mà ngồi chết sừng trước một Huyền Trân vậy ?

Hương Quỳnh lên tiếng kéo Lãng trở về hiện tại. Anh chợt thấy nụ cười thật buồn của người phụ nữ ngồi đối diện.

- Huyền Trân đã bị đưa lên giàn hoả vè với cát bụi rồi Bệ hạ ơi !

Giọng nói của nàng cũng không khác xưa mấy, lúc Phụng Vũ trong vai Huyền Trân đã gọi Chế Mân: *Bệ hạ ơi!* thật là thương yêu kỳ lạ làm cho Lãng nhớ hoài không thôi.

- Phụng Vũ ! Không ngờ... gặp lại Vũ ở đây, thời gian qua mau thật.

- Hơn 30 năm rồi còn gì...

Lãng lẩm bẩm : - Phải, hơn 30 năm rồi...

- Ngày đó tin Lãng mất tích làm cho tất cả bạn bè đều lo. Sự may mắn nào đã đưa anh trở về ?

- Chúng tôi bị lạc trong rừng và chúng nó bao vây truy lùng nên đã mất liên lạc với bộ chỉ huy. Sau 10 ngày đêm lẩn quẩn chưa tìm được lối ra thì bị lọt vào ổ phục kích, chúng bắt làm tù binh mãi đến khi ký Hiệp định Paris 28 tháng Giêng 73, có chương trình trao đổi tù binh tôi mới được trở về. Tất cả đều thay đổi...

Ngừng một chút như ngẫm ngợi điều gì, Lãng buông nhẹ tiếng thở dài :

- Và hiện tại chúng ta cũng khác xưa nhiều quá !

Quang băng gắt :

- Cứ nói huych toẹt ra là chúng ta đã già, sợ sao không dám nói ?

Thiên Hương "đốp chát" thẳng thừng :

- Anh Quang đừng đem "chúng ta" vô chung, tui tui là đàn bà "kị" nghe tiếng "già" lắm à ghen !

Hương Quỳnh chúm chím cười :

- Coi bộ vợ chồng chị hạnh phúc quá nên sợ ngày "chia tay".

Thiên Hương cũng không vừa :

- Chúng tôi còn "hẹn" nhau ở kiếp sau gặp lại nữa mà lo gì, phải không anh ?

Quang bật cười châm chọc :

- Có dám kiếp sau nữa không anh Hùng ?

Hùng phớt tỉnh :

- Thì đã bảo: *Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé*, mà lị!

Tiếng cười của mọi người bật lên rộn rã . Lãng không ngờ đã hơn 30 năm rồi mà Hùng vẫn còn nhớ như thuộc lòng câu thơ đó ? Phụng Vũ ơi câu thơ của Nhất Tuấn em có còn muốn hỏi nữa không? Một câu hỏi chẳng có lời đáp bởi vì giòng đời nghiệt ngã đã chia lìa hai người, mãi mãi chỉ còn là kỷ niệm của một thời tuổi trẻ mộng mơ.

Mùa hè năm đó trừ Quân thi vào đại học Sư phạm, còn tất cả Quang, Hùng và Lãng thì xếp áo thư sinh bước vào đời quân ngũ. Thời gian đầu Phụng Vũ vẫn liên lạc thư từ thăm hỏi anh, sau chiến cuộc lan tràn tạo thêm khoảng cách ngày một xa hơn, cho đến

hôm tin từ chiến trận báo về Lãng và đoàn quân của anh đã mất tích. Tình yêu chưa một lần trao gởi, nỗi đau âm thầm càng cay đắng xót xa hơn. Phượng Vũ héo hon chờ đợi mang chút hy vọng người về từ cõi chết, nhưng có lẽ định mệnh đã an bài số phận hai người vĩnh viễn phải mất nhau, cho nên sau 5 năm tin vẫn bật tin, nàng đành gạt lệ vâng lệnh song thân thành hôn với Phong, cũng là một chiến sĩ ngoài tuyến đầu. Cuộc sống lứa đôi không có tình yêu mà chỉ là trách nhiệm, Phượng Vũ khép kín mọi vui buồn của đời con gái sống với chồng thật lặng lẽ cô đơn. Phong có lẽ cũng hiểu được trong tình cảm của Phượng Vũ, anh chỉ là người đến sau. Nhưng bản tính ít nói cộng với lòng cao thượng hiếm có ở người đàn ông, Phong vẫn âm thầm vun đắp cuộc sống lứa đôi làm sao để cho nàng không cảm thấy mặc cảm tủi buồn. Đâu phải gỗ đá vô tri mà Phượng Vũ lại không thấy được sự chịu đựng đến tội nghiệp của Phong, nàng cũng đã cố gắng không để lộ cho chồng biết được nỗi lòng vọng tưởng cố nhân của mình, sợ gây tổn thương tự ái người đàn ông điều không thể tha thứ.

Trận chiến càng ngày càng ác liệt, Phong luôn đối đầu với cái chết. Sư đoàn của anh bị đặt vào một tình thế rất cam go giữa hai gọng kìm của địch, mà đơn vị của anh lại chốt giữ ở tuyến đầu. Lo sợ cho tính mạng của Phượng Vũ nếu quân địch tấn công cùng một lúc. Phong cầu viện về bộ chỉ huy xin trực thăng chuyển thương bệnh binh cùng một số tài liệu mật, dịp này sẽ gởi nàng trở về thành phố trong chuyến bay đó. Trước một tuần Phượng Vũ đoán biết được sự sắp xếp của Phong, nàng đã cương quyết nói với anh :

- Em không về thành phố đâu, sống chết gì chúng ta có nhau.

Phong lạnh lùng :

- Anh đã tính cho em rồi, càng lúc trận chiến càng ác liệt, không thể để em ở lại đây được.

Phượng Vũ ôm chầm lấy Phong, nghẹn ngào :

- Về thành phố em cũng chỉ có một mình thôi, thà ở đây còn có anh.

Phong buồn bã nhìn vào đôi mắt nàng :

- Em còn trẻ đẹp, còn cả một quãng đời rất dài, anh nhất định rồi, em phải về thành phố trong chuyến bay đó !

Phượng Vũ bật khóc quy xuống dưới chân của Phong :

- Tha thứ cho em, anh Phong ơi ! Em quả thật không xứng đáng với tình yêu của anh... Em có tội vì em không thể làm chủ được trái tim mình.

Phong cúi xuống đỡ Phượng Vũ đứng lên, anh ôm nàng trong vòng tay với tất cả nỗi say đắm của một người chồng :

- Không, anh không trách gì em hết... Có lẽ vợ chồng mình chỉ có duyên với nhau chứ không có tình, phải không em ?

Nỗi xót xa dày vò trong lòng thật vô cùng đau đớn, Phượng Vũ kêu lên :

- Ôi ! Anh Phong...

Trong một giây phút lòng ngưỡng mộ tấm tình cao đẹp của Phong dành trọn cho nàng, Phượng Vũ đã người trong vòng tay âu yếm của chồng, tất cả đam mê say đắm đưa hai người vào cuộc ái ân bất tận, mặc đất trời nghiêng ngả, mặc súng đạn vô tình... không có gì ngăn cản nỗi sự tuyệt đỉnh của yêu đương. Phong sung sướng ôm ghì lấy thân thể Phượng Vũ, bao năm tháng vợ chồng chỉ có giây phút này nàng mới thật sự cho anh tất cả. Nhưng sao ngắn ngủi quá... hạnh phúc ơi ! Giữa lúc chuyến bay về thành phố của Phượng Vũ chưa kịp đáp xuống phi đạo an toàn thì cũng là lúc bộ chỉ huy trung tâm hành

quân tiếp nhận được bản tin khẩn cấp : Phong đã ngã gục một cách kiên cường trong đợt tấn công bất ngờ của địch quân, rồi gọi chuyên tiếp cho phi hành đoàn để báo cho nàng biết. Bước xuống máy bay với một thể xác không hồn, Phượng Vũ không biết mình sẽ đi về đâu ? Đứng bơ vơ giữa lòng phi đạo, trong sự hỗn loạn của mọi người xung quanh và xen lẫn có cả tiếng gầm rú, ì ầm của súng lớn, súng nhỏ... nàng chợt ao ước phải chỉ được biến thành cát bụi ngay trong lúc này có lẽ sẽ sung sướng hơn. Nhưng trong vô tình như có bàn tay sắp đặt của định mệnh, Phượng Vũ mơ hồ không biết ai đã xô đẩy nàng bước lên cầu thang của một chiếc máy bay, và thân thể nàng bị nhấc bổng lên ném vào một xô xình giữa những hàng ghế ngồi chật ních người là người. Chuyến bay lại cất cánh... trong sự hỗn loạn đến thật kinh khiếp, Phượng Vũ hốt hoảng hoa mắt như nhìn thấy Phong đang đưa tay ra đón nàng, thân thể anh toàn đầy máu... Sợ hãi nàng chợt kêu thét lên rồi ngất lịm đi.

Đến được nước Mỹ cũng nhờ trên chuyến bay đó, nhiều lúc chính Phượng Vũ nghĩ không hiểu có phải do điều linh hiển của Phong đã giúp đem nàng đi hay không ? Lẽ nào cả cuộc đời của anh đến lúc chết rồi vẫn phải lo cho nàng đến vậy ? Anh Phong ơi, em sẽ trả ơn cho anh trong kiếp nào đây ? Thế gian này có gì đáng để lưu luyến mà hẹn hò kiếp sau phải không anh ? Nếu một mai chết đi em xin mình sẽ mãi mãi trở thành cát bụi.

ràng pháo tay nổi lên khi lời giới thiệu của người điều khiển chương trình đưa chú rể và cô dâu ra trình diện trước hai họ cùng quan khách, bạn bè... Vô tình ánh mắt của Lăng và Phượng Vũ trong một thoáng nhìn nhau bối rối, ngậm ngùi...

Houston, trời mùa Đông thật buồn

12 tháng 01-1997

DIỄM PHƯỢNG

(Trích giai phẩm PHAN THANH GIẢN & ĐOÀN THỊ ĐIỂM Cầm Thơ
hè 1997 kỷ niệm 80 năm thành lập trường 1917-1997)

(Trong tập truyện GIỮ LẠI CHO ĐỜI MỘT CHÚT HƯƠNG

do NXB ĐẠI HỌC ĐÔNG NAM Hoa Kỳ ấn hành lần thứ I năm 1998)